

Arrest

nr. 198 725 van 25 januari 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. ZWART
Roemeniëstraat 26
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 2 november 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigd van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 oktober 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. ZWART, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. COENE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 juni 2017 diende verzoeker, samen met zijn echtgenote, mevr. B. M. R., een verzoek tot internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. Uit een vergelijking van de vingerafdrukken is gebleken dat verzoeker op 11 april 2017 in bezit gesteld was van een visum door de Franse autoriteiten.

Op 6 juli 2017 hoorde de gemachtigde verzoeker in het licht van de toepassing van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek

om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna verkort de Dublin III-verordening).

Op 18 juli 2017 richtten de Belgische autoriteiten een overnameverzoek aan de Franse autoriteiten, die op 9 augustus 2017 hiermee instemden op grond van artikel 12 (4) van de Dublin III -verordening.

Op 4 oktober 2017 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer(1), die verklaart te heten(1):

naam : G.

voornaam : D.

geboortedatum: [...]1982

geboorteplaats : A.

nationaliteit : Iran

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan Frankrijk toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(4) van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013. De betrokkene, die staatsburger van Iran verklaart te zijn, werd op 16.06.2017 door onze diensten geregistreerd en vroeg op 23.06.2017 asiel in België. Betrokkene was in het bezit van zijn originele identiteitskaart met nummer (...) (afgegeven door Binnenlandse Zaken en geldig tot de Iraanse datum van 22.07.1401, wat overeenkomt met 14.10.2022), zijn origineel familieboekje met nummer (...) (afgegeven door Afdeling 3 te Abadan op de Iraanse datum van 27.11.1361, wat overeenkomt met 16.02.1983) en zijn origineel rijbewijs met nummer (...) (afgegeven door Dienst Rijbewijs te Naja op de Iraanse datum van 17.09.1392, wat overeenkomt met 08.12.2013 en geldig voor 10 jaar). Het vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de vingerafdrukken van betrokkene geregistreerd werden bij de Franse ambassade te Teheran (IRN) in het kader van een visumaanvraag. Dit visum werd op 11.04.2017 aan betrokkene afgeleverd en het betrof een Schengenvisum in Franse vertegenwoordiging voor een verblijf van 15 dagen met geldigheidsdatum van 11.04.2017 tot 11.05.2017. Samen met betrokkene vroeg zijn echtgenote (M. B., R.) ook asiel in België op 23.06.2017.

Op 06.07.2017 werd betrokkene gehoord in het kader van zijn asielprocedure in België. Hierin bevestigde hij het feit dat zijn vingerafdrukken geregistreerd werden op de Franse ambassade te Teheran (IRN) in het kader van een visumaanvraag. Betrokkene bevestigde ook dat dit visum aan hem werd afgeleverd en betreffende zijn concrete reisroute tot in België verklaarde betrokkene op 02.05.2017 vertrokken te zijn vanuit Teheran (IRN) en stelde hij per vliegtuig naar Parijs (FR) te zijn gereisd met een transit via Athene (GR). Betrokkene verklaarde daarbij ook met gebruik van zijn paspoort en het hierboven aangetoonde visum te hebben gereisd. Deze verklaring kon echter niet verder geverifieerd worden aan de hand van het paspoort van betrokkene en het desbetreffende visum vermits betrokkene deze niet kon voorleggen op het moment van zijn gehoor in België. Betrokkene verklaarde hieromtrent zijn paspoort te Parijs (FR) in beslag werd genomen door zijn smokkelaar. Betrokkene verklaarde na zijn aankomst te Parijs (FR) per trein te zijn doorgereisd naar België. Betrokkene verklaarde op 02.05.2017 gearriveerd te zijn in België en betrokkene vroeg asiel in België op 23.06.2017. Tijdens zijn gehoor in België werd aan betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. Betrokkene stelde hieromtrent dat hij besloot in België asiel te vragen omdat hij schoonfamilie heeft wonen in België. Betreffende een overdracht naar Frankrijk in het kader van Verordening 604/2013 verklaarde betrokkene dat het voor de moraal van zijn vrouw beter is als zij bij haar zus in België kan blijven vermits zij aan een depressie lijdt. Hij stelde zich dan ook naar zijn vrouw te schikken en ook bij haar te willen

blijven. Hij benadrukte verder echter wel niet in Frankrijk te hebben verbleven maar dat dit enkel een doorreisland was. Betrokkene stelde dus dat zijn schoonfamilie reeds in België verblijft, meer bepaald zijn schoonzus. Onderzoek bij onze diensten toont aan dat de schoonzus van betrokkene (M. B., E.) als erkend vluchteling over verblijfsrecht beschikt in België. De schoonzus van betrokkene verblijft dan ook heden samen met haar gezin te Eeklo (BE). Verder stelde betrokkene ook een in het Verenigd Koninkrijk verblijvende neef te hebben (G. M. Z. G., I.).

Op 18.07.2017 richtten onze diensten voor betrokkene een overnameverzoek tot de Franse instanties en zij stemden op 09.08.2017 in met dit verzoek met toepassing van artikel 12(4) van Verordening 604/2013. Met betrekking tot de echtgenote van betrokkene merken we op dat er voor haar tevens ook een overnameverzoek gericht werd aan de Franse instanties en dat zij voor haar ook instemden met de overname en met de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming op grond van artikel 12(4) van Verordening 604/2013. We merken dan ook op dat er voor haar ook een Bijlage 26quater als beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten zal worden uitgereikt op basis van het feit dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Frankrijk toekomt. Op 02.08.2017 werden onze diensten via een schriftelijke tussenkomst van de advocaat van betrokkene verzocht om de asielaanvraag van betrokkene in overweging te nemen. We wijzen er vooreerst op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie voor een bepaalde lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal – en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We merken verder ook op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. We wensen desbetreffend ook nogmaals te herhalen dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het komt betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn asielaanvraag dient te worden behandeld. We merken verder op dat betrokkene tijdens zijn gehoor in België verklaarde dat hij besloot in België asiel te vragen omdat zijn schoonfamilie (cfr. Schoonzus) reeds in België woont. Hij verklaarde desbetreffend ook niet te willen

dat Frankrijk zijn asielaanvraag behandeld vermits het beter is voor de moraal van zijn echtgenote dat zij bij haar zus in België blijft aangezien zij aan een depressie lijdt. Dit verblijf van de schoonzus van betrokkene wordt ook benadrukt in de schriftelijke tussenkomst van de advocate van betrokkene. De advocate van betrokkene verwijst in dit verband onder meer naar artikel 9 van Verordening 604/2013 hieromtrent merken we vooreerst op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende (schoon)zus van de betrokkene kan ten overstaan van de betrokkene, of ten overstaan van zijn echtgenote, niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn. Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We benadrukken hierbij dat betrokkene tijdens zijn gehoor in België verklaarde dat zijn echtgenote aan een depressie lijdt waardoor het voor haar moraal beter is dat zij bij haar in België verblijvende zus kan blijven. Het feit dat de echtgenote van betrokkene in depressieve toestand verkeert en behandeld moet worden wordt ook bevestigd door een medisch attest dat aangevoerd wordt door de advocate van betrokkene (d.d. 13.07.2017). In dit verband wensen we echter te benadrukken dat het medisch attest geen melding maakt dat deze depressieve toestand het noodzaakt dat de echtgenote van betrokkene bij haar in België verblijvende zus kan blijven. Daarnaast merken we op dat de echtgenote van betrokkene niet individueel aan Frankrijk zal worden overgedragen maar in gezelschap van haar echtgenoot en merken we ook op dat de in België verblijvende schoonzus van betrokkene tevens ook niet alleenstaand is maar samen met haar gezin in België verblijft. Verder merken we ook op dat een overdracht van betrokkene naar Frankrijk in het kader van Verordening 604/2013 niet automatisch impliceert dat de betrokkene of zijn echtgenote geen enkele vorm van steun van haar (schoon)zus meer kan ontvangen. We benadrukken dan ook dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen zijn echtgenote en zijn in België verblijvende schoonzus zou bestaan. Verder zijn we ook niet in bezit van een schriftelijke verklaring van de schoonzus van betrokkene ter zake en merken we op dat artikel 11(2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd. Het kan uiteraard aangenomen worden dat een integratie bevorderd kan worden door de asielaanvraag van betrokkene en zijn echtgenote in België te behandelen, toch weegt dit element niet zwaar genoeg om een afdoende afhankelijkheidsband aan te nemen.

Verder wensen we ook te benadrukken dat Frankrijk, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Frankrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Dit impliceert verder ook dat de Franse autoriteiten asielaanvragen behandelen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten. Frankrijk onderwerpt asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Verder merken we ook op dat betrokkene tijdens zijn gehoor geen gewag maakte van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden in Frankrijk die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest bij overdracht naar Frankrijk in het kader van Verordening 604/2013. Zo verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor niet in Frankrijk te hebben verbleven maar dat dit enkel een doorreisland was.

We benadrukken verder dat Frankrijk instemde met ons verzoek voor de overname van de betrokkene met toepassing van artikel 12(4) van Verordening 604/2013: “wanneer de verzoeker slechts houder is van één of meer verblijfstitels die minder dan twee jaar zijn verlopen of van één of meer visa die minder dan zes maanden zijn verlopen en die hem daadwerkelijk toegang hebben verschaft tot het grondgebied van een lidstaat, zijn de leden 1, 2 en 3 van toepassing zolang de verzoeker het grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten. Wanneer de verzoeker houder is van één of meer verblijfstitels die meer dan twee jaar zijn verlopen of van één of meer visa die meer dan zes maanden zijn verlopen en die hem daadwerkelijk toegang hebben verschaft tot het grondgebied van een lidstaat, en hij het grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten, is de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming is ingediend, verantwoordelijk.” De overname op grond van artikel 12(4) van Verordening 604/2013 impliceert dan ook dat betrokkene na overdracht aan Frankrijk de mogelijkheid zal hebben om een asielaanvraag in te dienen indien hij dat wenst. Indien betrokkene besluit een asielaanvraag in te dienen bij de Franse autoriteiten zal dit verzoek door de Franse instanties onderzocht worden en de betrokkene zal dan ook niet verwijderd worden naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek. De betrokkene zal dan ook gemachtigd zijn te verblijven in Frankrijk in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. In dit verband verwijzen we ook naar het rapport over Frankrijk van het mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” (Claire Salignat, Véronique Planès-Boissac, Barbara Joannon; “Asylum Information Database – Country Report: France”; up-to-date vanaf 31.12.2016; hierna AIDA-rapport genoemd; een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) waarin wordt bevestigd dat personen, die in het kader van de “Dublin-Verordening” aan Frankrijk worden overgedragen geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (p. 44, §3: “Concerning access to the asylum procedure upon return to France under the Dublin Regulation, these applications are treated in the same way as any other asylum applications.”). We zijn er ons echter wel van bewust dat er in het bovenvermelde AIDA-rapport kanttekeningen worden geplaatst bij de capaciteit van de Franse opvangstructuren. Hieromtrent wensen we op te merken dat dit rapport tevens meldt dat de Franse overheid in alle departementen werk maakte van bijkomende opvangplaatsen (p. 79). Zo werden er 87303 bijkomende opvangplaatsen gecreëerd in 2016 en zullen er in 2017 nog 1800 bijkomende opvangplaatsen worden gecreëerd (p. 16). Verder wijzen we op de recente wijzigingen in de Franse wetgeving ter zake in het kader van de volledige omzetting van de nieuwe opvangrichtlijn en die in werking trad vanaf januari 2016. De nieuwe wetgeving voorziet onder meer dat alle asielzoekers van materiële opvang zullen kunnen genieten en dat de toewijzing van opvangplaatsen nationaal zal worden gecoördineerd.

Verder merken we op dat betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde geen gezondheidsproblemen te hebben en dat hij verder tot op heden in het kader van zijn asielprocedure geen medische attesten of andere documenten aanbracht betreffende zijn gezondheidstoestand. Daarnaast zijn er ook geen aanwijzingen dat betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Frankrijk niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig. Zo hebben asielzoekers in Frankrijk toegang tot het nationale stelsel van ziekteverzekering. Desbetreffend verwijzen we tevens ook opnieuw naar het hierboven reeds vermelde AIDA-rapport dat stelt dat asielzoekers, net zoals andere burgers van derde landen, toegang hebben tot gezondheidszorg op basis van het systeem van de universele ziekteverzekering (CMU), waarbij asielzoekers tevens vrijgesteld zijn van de verplichting om minstens drie maanden in Frankrijk te hebben verbleven die voor andere burgers van derde landen wel van toepassing is. Daarnaast beschikt Frankrijk ook over het systeem van medische staatshulp (AME) na een verblijf van minstens drie maanden in Frankrijk. Tevens zullen de Franse autoriteiten ten minste 1 maand op voorhand in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene en zijn echtgenote.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Franse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(4) van Verordening 604/2013. De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3),

tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde Franse autoriteiten."

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 9 en 17 van de Dublin III-verordening, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 62 van de wet van 15.12.80 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het voorzichtigheidsbeginsel, van het redelijkheids- en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij licht zijn middel toe als volgt:

"Aangezien, ten eerste, het passend is dat België het verzoek van de heer G. om internationale bescherming behandelt omdat er een reëel risico bestaat, in geval van verwijdering naar Frankrijk, van schending van artikel 3 EVRM;

Dat "Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elk democratische samenleving en in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen verbiedt, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer;

Dat de rechtspraak van de EHRM bevestigt dat in het licht van artikel 3 van het EVRM "er in hoofde van de Gemachtigde bij het uitvoeren van een gedwongen verwijdering de plicht rust om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling" (RvV, arrest 137.696, d.d. 30.01.2015 verwijzend naar EHRM, 15 november 1996, nr. 22414/93 Chahal v. Verenigde Koninkrijk, par. 96; EHRM, 11 juli 2000, nr. 40035/98, Jabari v. Turkije, par. 39; EHRM 12 april 2005, nr. 36378/02; Shamayev e.a. v. Georgië en Rusland, par. 448);

Dat de US Department of State onderstreept op 3.3.17 dat:

"Other reported human rights problems included instances of excessive police use of force against detainees at time of arrest and against migrants and asylum seekers. [...]

Citizens, asylum seekers, and migrants may report cases of discrimination based on national origin and ethnicity to the defender of rights. According to the most recent data available, in 2015 the defender of rights office received 4,846 discrimination claims, 22.6 percent of which concerned discrimination based on ethnic origin.[...]"

(USDOS - US Department of State: Country Report on Human Rights Practices 2016 - France, 03 March 2017, <http://www.ecoi.net/local/link/337141/466901.en.html>)

Dat Amnesty International aangaf in februari 2017:

"Due to the lack of reception capacity and resources to register asylum applications in the Paris region, more than 3,800 asylum-seekers lived in degrading conditions and slept rough for months in the 19th district of Paris until the authorities transferred them to reception centres on 3 November"

(AI - Amnesty International: Amnesty International Report 2016/17 - The State of the World's Human Rights, France, 22 February 2017, <http://www.ecoi.net/local/link/336482/466099.en.html>).

Dat in het Aida verslag staat dat:

"While the 2015 reform aimed at reducing delays relating to registration, the introduction of this additional step has led to more complexity and delays in accessing the procedure in practice. At the time of writing, the 3-day deadline was not respected in several Prefectures: in Lyon the average delay is approximately 45 days, in Paris the delay exceeds 1 month and in Seine Saint Denis, asylum seekers

may be waiting for almost 2 months before getting registered. 24 Delays in the registration of applications in Paris have led to judicial action before the Administrative Tribunal of Paris, with over a hundred cases condemning the Prefecture to register asylum claims.²⁵ In Bretagne, Western and Eastern France, the average delay is approximately 3 weeks. In other places, like in Perpignan for example, the delay is very short; asylum seekers can be registered in only two days." (AIDA Country report France, February 2017, <http://www.asylumineurope.org/reports/country/france>)

Dat de Hoge Commissaris voor de Vluchtelingen onderstreept dat:

« L'accueil des demandeurs d'asile en France est en proie à une crise majeure depuis plusieurs années. Le dispositif national d'accueil (DNA) articulé autour d'un dispositif d'hébergement d'environ 50 000 places et d'un réseau de plateformes de premier accueil ne permet pas d'héberger l'ensemble des demandeurs d'asile. Les places d'hébergement sont réparties entre des centres d'accueil pour demandeurs d'asile (CADA avec 25 359 places), des hébergements d'urgence dédiés aux demandeurs d'asile (HUDA avec 23 500 places) et un dispositif ad-hoc (Accueil Temporaire Service de l'Asile avec 2 160 places) mais seul environ un tiers des demandeurs d'asile éligibles ont accès à un CADA. Le délai moyen d'attente atteignait 12 mois en 2013 et début 2014, 15 000 demandeurs d'asile étaient toujours dans l'attente d'un CADA malgré l'urgence de leur situation. Cette situation extrêmement préoccupante a des conséquences directes sur les conditions de vie des personnes mises ainsi en situation de grande précarité et d'errance. Elle fragilise l'institution de l'asile et rend plus difficile le travail des acteurs de l'asile et des organisations accompagnant les demandeurs. La situation actuelle du DNA est le résultat à la fois d'une sous dotation structurelle, de la durée excessive de la procédure d'asile qui atteint en moyenne six mois devant l'OFPRA et plus de six mois devant la CNDA et le recours à l'hébergement d'urgence au détriment d'une offre pérenne avec un accompagnement social adopté. » (Note révisée du HCR sur le projet de loi relatif à la réforme de l'asile, mars 2015, <http://www.ecoi.net/file/upload/1930143461294855793b9f4.pdf>);

Dat France Info aangaf dat:

« En général, il fallait compter 3 à 4 mois pour obtenir un rendez-vous en préfecture de Seine- Maritime afin de faire une demande d'asile. Mais depuis quelques jours, les migrants ne peuvent même plus accéder à France Terre d'Asile, la Plateforme d'Accueil de Demandeurs d'Asile (PADA). Cette étape permet notamment de fixer un rendez-vous au guichet unique de la préfecture. Obtenir un rendez-vous c'est aussi déclencher des droits aux allocations et à un hébergement de l'Etat.

Face à la situation, un référé en urgence va être fait devant le tribunal administratif de Rouen pour faire une injonction à la préfecture de Seine-Maritime d'enregistrer les demandes d'asile. En attendant ces primo arrivants sont accueillis au centre André Malraux dans les Hauts de Rouen où ils peuvent manger, se réchauffer et discuter. La nuit c'est grâce à l'accueil de particuliers qu'ils peuvent dormir au chaud. » (France Info, Seine-Maritime : les migrants ne peuvent plus faire de demande d'asile auprès de la préfecture, 1.11.17, <http://france3-regions.francetvinfo.fr/normandie/seine-maritime/rouen/seine-maritime-migrants-ne-peuvent-plus-faire-demande-asile-aupres-prefecture-1358307.html>)

Dat de levensomstandigheden voor asielzoekers in Frankrijk menonwaardig zijn;

Dat Uw Raad op 16.6.15 aangegeven heeft dat:

"[le Conseil] tient à rappeler qu'au vu de la situation délicate et évolutive prévalant en Italie, situation que la partie défenderesse ne peut ignorer, les décisions se rapportant à des dossiers pour lesquels un transfert vers ce pays est envisagé en application du Règlement de Dublin III doivent être prises avec une grande prudence, ce qui implique à tout le moins, dans le chef de la partie défenderesse, un examen complet et rigoureux, sur la base d'informations actualisées [dans le même sens, voy CCE, 138 950, 22.02.2015]. » (CCE, 147 792, 16.6.15

Dat Uw Raad op 29.9.15 aangaf dat :

"D'une part le Conseil constate qu'il ressort des informations les plus récentes examinées par la partie défenderesse , à savoir le rapport AIDA de janvier 2015 et un bref complément d'information d'avril 2015, que l'Italie prend des mesures pour répondre aux déficiences de son système d'accueil des demandeurs d'asile, notamment la mise en place de structure spécifiques pour les demandeurs d'asile renvoyés en Italie sur base du Règlement Dublin III grâce aux fonds ERF. La partie défenderesse

avance également dans une décision attaquée que les demandeurs d'asile faisant l'objet d'un transfert dit Dublin basé sur un projet FER sont accueillis par des ONG lors de leur arrivée dans un aéroport et dirigés vers des centres d'accueil en tenant compte de leur situation personnelle. Néanmoins, il apparaît à la lecture de ces informations, qu'il n'est nullement garanti que tout demandeur d'asile qui arrive en Italie sera pris en charge par les autorités italiennes - lui offrant ainsi un abri- ou qu'il ne sera pas contraint de séjourner dans des conditions extrêmement difficiles - les capacités maximales des centres d'accueil étant régulièrement dépassées -, le temps de l'examen de la demande d'asile. La décision attaquée indique d'ailleurs que les demandeurs faisant l'objet d'un transfert Dublin peuvent avoir un accès plus limité au système d'accueil italien.

D'autre part, le Conseil fait valoir en termes de requête que la partie défenderesse n'a pas tenu compte de l'afflux massif de réfugiés en Italie ces derniers mois et «qu'en date du 22 septembre 2015, [...] les Ministres de l'Union Européenne sont parvenus à un accord au sujet de l'accueil de 120.000 migrants. Ce même accord prévoit que 66000 réfugiés seront « relocalisés à partir de la Grèce et de l'Italie dans toute l'Union Européenne ». Il est évident que les termes de cet accord étaient en préparation depuis plusieurs semaines et que plusieurs réunions européennes avaient déjà eu lieu afin de tenter de parvenir à un accord concernant la « crise des réfugié »

[...] Il n'apparaît pas que les rappels jurisprudentiels faits par la partie défenderesse, dans la décision attaquée, ainsi que le simple constat que le requérant ne présenterait pas une vulnérabilité aggravée, suffise à considérer que la partie défenderesse se soit soumise à un examen rigoureux des éléments de la cause au regard de l'article 3 de la CEDH et ce, compte tenu de ce qui précède notamment les conséquences de l'actuel afflux massif de demandeurs d'asile en Italie, invoqué par la partie requérante, et non contesté par la partie défenderesse. La circonstance que les états membres n'aient pas décidé de suspendre l'application du Règlement de Dublin III, même temporairement ou en faveur de quelque pays, n'est pas de nature à pallier à ce défaut d'examen consciencieux. » (CCE153 580, 29.9.15.) ;

Dat het past de tenuitvoerlegging van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel het grondgebied te verlaten te vernietigen;

Aangezien, ten tweede, de bestreden beslissing artikel 8 EVRM schendt;

Dat de heer G. naar België is gekomen omdat zijn schoonfamilie hier woont;

Dat tegenpartij hiervan op de hoogte was;

Dat er in casu dus sprake is van schending van artikel 8 EVRM nu tegenpartij het familieleven van de heer G., waarvan tegenpartij kennis had, niet in acht heeft genomen;

Dat de motivering dus niet adequaat is;

Aangezien het privéleven van verzoeker beschermd word door artikel 8 EVRM.

Dat geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen;

Dat de bestreden beslissing het beginsel van behoorlijk bestuur van redelijkheid en proportionaliteit schendt;

Dat tegenpartij geen rekening heeft gehouden met alle relevante gegevens waarvan zij kennis had op het ogenblik van het nemen van haar beslissing;

Dat de motiveringsplicht geschonden werd en dat de bestreden beslissing bijgevolg geschorst dient te worden.

Dat Uw Raad onderstreept heeft dat: "L'autorité administrative ne peut donner un ordre de quitter le territoire à un étranger, de manière automatique lorsqu'il existe des indications sérieuses et avérées d'une possible violation de l'article 3 ou 8 de la CEDH » (CCE 24.538,13.03.2009) ;

Aangezien tegenpartij de materiële motiveringsplichten het zorgvuldigheid beginsel geschonden heeft in zoverre zij niet ernstig heeft onderzocht of de heer GHARETORKI bij verwijdering naar Frankrijk

blootgesteld zal worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM;

Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat tegenpartij informatiebronnen geraadpleegd heeft om er achter te komen of deze onmenselijke behandelingen in Frankrijk ooit werden vastgesteld of aangeklaagd door onafhankelijke mensenrechtenorganisaties;

Dat de Franse wetgeving hieromtrent ook niet werd nagekeken;

Dat zodoende de bestreden beslissing niet adequaat gemotiveerd is;

Aangezien het simpele feit dat de heer GHARETORKI niet uitdrukkelijk de risico's naar voren heeft gebracht met betrekking tot zijn eventuele terugkeer naar Frankrijk ontslaat tegenpartij niet van de verplichting om deze risico's na te gaan bij verwijdering;

Dat in casu tegenpartij haar motiveringsplicht schendt in zoverre zij die oefening niet afdoende gedaan heeft;

Dat Uw Raad in tegenstelling heeft vastgesteld dat: "Ook het EHRM heeft reeds geoordeeld dat het terugsturen van een persoon naar een land van bestemming waar ernstige tekortkomingen aan deze verplichtingen worden vastgesteld, kan aanleiding geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie mutatis mutandis EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland) en artikel 4 van het Handvest Grondrechten Europese Unie (dat dezelfde strekking heeft), ook al heeft dit plaats in het kader van een overname onder de Dublin-II-Verordening (zie HvJ 21 december 2011, nr. C-411/10, N.S. v. Secretary of State for the Home Department, par. 80 t/m 94). Alsdan mogen de lidstaten bij toepassing van de Dublin-II-Verordening niet uitgaan van de automatische presumptie dat asielzoekers bij terugname of overname door een andere lidstaat op een wijze zullen worden behandeld die de grondrechten eerbiedigt"(RVV, Arrest Nr. 116183,19.12.2013);

Dat Uw Raad in het zelfde arrest van december 2013 ook aangaf dat: Zoals reeds aangegeven heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie geoordeeld dat de lidstaten geen asielzoekers aan de "verantwoordelijke lidstaat" in de zin van de verordening 343/2003/EG mogen overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling (cf. HvJ, 21 december 2011, C-411/10). De verwerende partij mag er zich dus niet mee vergenoegen aan te geven in de motivering van de bestreden beslissing dat de verzoekende partij zelf naliet op een voldoende duidelijke wijze uiteen te zetten dat zij vreesde dat zijn grondrechten in het gedrang zouden komen. Er rustte in voorliggende zaak een positieve verplichting op de verwerende partij om na te gaan of, gelet op de verslagen van instanties zoals het de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties en de Commissaris voor de mensenrechten bij de Raad van Europa, de grondrechten van de verzoekende partij niet in het gedrang zouden worden gebracht bij een repatriëring naar Spanje. [...]

Gezien de verslagen omtrent de situatie in Spanje een indicatie geven dat er ernstige problemen zouden kunnen zijn voor asielzoekers, kan de verwerende partij zich niet zomaar beperken de motivering van de bestreden beslissing tot het vermoeden dat aangezien het een lidstaat van de Europese Unie betreft die gebonden is door een bepaalde reglementering een vreemdeling er geen risico's loopt, dat alle standaarden gerespecteerd worden." (RvV, Arrest Nr. 116183,19.12.2013)

Aangezien de bestreden beslissing niet adequaat gemotiveerd is in zoverre de analyse van risico's van verzoeker om in Frankrijk blootgesteld te worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen niet voldoende is;

Dat de bestreden beslissing zodoende artikelen 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 62 van de wet van 15.12.80 betreffende de Toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schendt;

Aangezien dat uit de hierboven vermelde rapporten van verschillende betrouwbare bronnen moet worden vastgesteld dat België het verzoek van de heer G. om internationale bescherming moet behandelen op basis van artikelen 17 en 9 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.6.13 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend;

Dat het past de tenuitvoerlegging van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel het grondgebied te verlaten te vernietigen;”

Artikel 2 van de voormelde wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepalen dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

In casu verwijst de gemachtigde naar de toepasselijke rechtsregels en de beslissing bevat een omstandige motivering in feite met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Frankrijk om de asielaanvraag van verzoeker te onderzoeken. De gemachtigde gaat vooreerst in op het traject dat verzoeker heeft afgelegd, het overnameverzoek en het uitdrukkelijk overnameakkoord van Frankrijk en hij gaat concreet na of de overdracht aan Frankrijk voor verzoeker een reëel risico vormt om te worden blootgesteld aan behandelingen die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, waarbij zowel overwegingen worden opgenomen aangaande de algemene situatie in Frankrijk als wordt geantwoord op de concrete elementen die verzoeker heeft aangehaald in zijn Dublin-interview. Uiteindelijk concludeert de gemachtigde dat er geen grond is om toepassing te maken van artikel 17 van de Dublin III -verordening.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen. Hierdoor is aan het doel van de formele motiveringsplicht gedaan.

Noch een schending van artikel 2 van de voormelde wet van 29 juli 1991, noch van artikel 62 van de Vreemdelingenwet blijkt.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654).

Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is. Hij is van oordeel dat de beslissing niet adequaat gemotiveerd is omdat de analyse naar de risico's voor verzoeker in Frankrijk blootgesteld te worden aan onmenselijke of vernederende behandelingen niet voldoende zou zijn.

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het afdoende karakter van de motivering en het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht worden onderzocht in het licht van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM, waarvan verzoeker ook de schending aanvoert.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Artikel 3, 2 van de Dublin III -verordening luidt als volgt:

"2. Wanneer op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, is de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk voor de behandeling ervan.

Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.

Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat."

Uit de bovenstaande bepaling blijkt dus dat indien ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Frankrijk systeemfouten bevatten, die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest voor verzoekers van internationale bescherming in het algemeen, en geen andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, België verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek van verzoeker.

Verder heeft het Hof van Justitie bevestigd dat wat betreft de persoonlijke situatie van de verzoeker van internationale bescherming, zelfs bij afwezigheid van een ernstige vrees voor systeemfouten in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat, de overdracht van een asielzoeker in het kader van de Dublin III -verordening slechts kan plaats hebben in omstandigheden die uitsluiten dat door de overdracht de betrokken asielzoeker wordt blootgesteld aan een ernstig en reëel risico op onmenselijke en vernederende behandelingen, in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke Lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, lid 1 van de Dublin III -verordening houdt evenwel niet in dat de overdragende Lidstaat gehouden is tot toepassing van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Republika Slovenija, C 578/16 PPU).

Conform artikel 52, 3 van het Handvest moet voor zover het Handvest rechten bevat die corresponderen met rechten die zijn gegarandeerd door het EVRM, de inhoud en reikwijdte dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend. Bijgevolg onderzoekt de Raad *in casu* een potentiële schending van artikel 3 van het EVRM, dat correspondeert met artikel 4 van het Handvest.

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het komt in principe aan verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld

aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Om een schending van artikel 3 van het EVRM vast te stellen moeten de betwiste handelingen en omstandigheden een minimumniveau aan hardheid bereiken maar de beoordeling van dit minimumniveau is relatief en afhankelijk van de omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, nr. 30.696/09, § 249; EHRM 5 februari 2015, *A.M.E. v. Nederland*, nr. 51428/10, § 28).

In het kader van deze vordering moet worden benadrukt dat het vermoeden, waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel, niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het Hof weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling. De herkomst van het risico verandert niets aan het beschermingsniveau dat wordt gegarandeerd door het EVRM, noch aan de verplichtingen van een Staat die voortvloeien uit het EVRM. Het stelt Staten niet vrij om een grondig en geïndividualiseerd onderzoek te voeren naar de situatie van de betrokken persoon en de uitvoering van overdracht te schorsen indien een risico op onmenselijk behandeling is vastgesteld, aldus het EHRM (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, § 104).

Derhalve gaat de Raad na of in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de asielprocedure en de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Frankrijk en in het licht van de specifieke situatie van de verzoeker, er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest bij terugkeer naar Frankrijk.

Wat betreft de algemene situatie, kan verzoeker gevolgd worden waar hij stelt dat het feit dat hij zelf niet uitdrukkelijk risico's naar voor heeft gebracht, de gemachtigde niet volledig ontslaat van een onderzoek naar de risico's in geval van verwijdering. *In casu* is de Raad echter van oordeel dat de gemachtigde dit wel op afdoende, redelijke en zorgvuldige wijze heeft gedaan. De gemachtigde heeft immers uitgebreid verwezen naar de pertinente rechtspraak van de hogere rechtscollages aangaande de evaluatie van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest in de context van de Dublinverordening. Hij wijst erop dat indien men niet onkundig kan zijn van fundamentele tekortkomingen met betrekking tot de asielprocedure of de onthaal- en opvangvoorzieningen die maken dat een asielzoeker bij een overdracht aan een lidstaat een risico loopt op een schending van de voormelde hogere rechtsnormen, geen asielzoekers mogen overgedragen worden. De gemachtigde wijst er verder op dat Frankrijk partij is bij de Conventie van Genève en bij het EVRM en men er kan van uitgaan dat Frankrijk het non-refoulementbeginsel respecteert. De gemachtigde is ervan overtuigd dat de Franse instanties, net als België, bescherming geven aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. De gemachtigde heeft verwezen naar het AIDA-rapport van 31 december 2016 waarin uitdrukkelijk voor de Dublinterugkeerders wordt gesteld dat deze geen problemen ondervinden bij de toegang tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. Tegelijk erkent de gemachtigde moeilijkheden bij de opvang van asielzoekers, zoals die ook blijken uit het AIDA-rapport maar wijst hij op het feit dat er in alle departementen werk werd gemaakt van bijkomende opvangplaatsen. Ook al vergist de gemachtigde zich schromelijk nu er volgens p. 16 van het rapport waarnaar hij verwijst geen 87.303 extra plaatsen werden gecreëerd, maar wel 8.703 houdt dit evenwel een stijging in met duizenden plaatsen en ook in 2017 voorziet Frankrijk een verdere uitbreiding. De opvangrichtlijn werd in Franse wetgeving omgezet met toepassing vanaf januari 2016.

Verzoeker wijst op een recent rapport van US Department of State van maart 2017 waarin sprake is van overdreven gebruik van geweld tegen migranten en asielzoekers en ook klachten gestoeld op discriminatie wegens afkomst. De Raad leest in dit rapport wat betreft het geweld tegen migranten wel onmiddellijk daarop volgend dat de overheid maatregelen heeft genomen om de veiligheidsdiensten en andere ambtenaren die misbruiken hebben begaan te vervolgen en te bestraffen. Het rapport stelt zelf dat straffeloosheid niet wijdverspreid was. Ook wat betreft de klachten over discriminatie gebaseerd op afkomst, blijkt verder in de door verzoeker aangehaalde bron een genuanceerd beeld waar bijvoorbeeld voor wat betreft moslims in Frankrijk een zeer grote daling in discriminerende en racistische meldingen werd vastgesteld in vergelijking met 2015.

Verder wijst verzoeker op een gebrek aan opvang en moeilijkheden bij de registratie van asielaanvragen in de regio rond Parijs. Verder stipt verzoeker ook aan dat het AIDA-rapport wijst op problemen met de registratie in verschillende prefecturen. De Raad stelt vast dat de gemachtigde niet voorbijgegaan is aan deze moeilijkheden. Tegelijk blijkt uit de geciteerde paragrafen dat de problematiek van opvang en registratie zich niet op veralgemeende wijze voordoet. Er blijkt een duidelijk verschil qua duur die nodig is teneinde de asielaanvraag te kunnen registreren al naargelang waar men zich bevindt. Bijgevolg meent de Raad dat hieruit geen veralgemeende systeemfout op vlak van opvang kan afgeleid worden. Waar verzoeker vervolgt met een citaat uit het rapport van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van 2015 blijkt dat dit vooral betrekking heeft op de zorgelijke situatie in 2013 en 2014. De bron waarop de gemachtigde zich steunt is recenter en hierin wordt ook gewezen op het feit dat sedertdien extra opvangplaatsen zijn gecreëerd. Tot slot wijst verzoeker op een recent artikel van "France info" die de bijzonder zorgwekkende situatie weergeeft in de prefectuur van Seine-Maritime, eveneens in de regio van Parijs. Tegelijk blijkt dat volgens dit artikel rechtsmiddelen in kortgeding zullen aangewend worden om deze specifieke prefectuur te dwingen tot het registreren van de asielaanvragen. De Raad wenst in geen geval de informatie te minimaliseren maar stelt wederom vast dat deze situatie enerzijds geen beeld geeft van een veralgemeende schrijnende opvangsituatie in Frankrijk en anderzijds dat klaarblijkelijk rechtsmiddelen openstaan mocht verzoeker toch toevallig in deze prefectuur terecht komen. Tot slot verwijst verzoeker nog naar arresten van de Raad van 2015 aangaande een overdracht naar Italië. Het is weinig dienstig om naar oude rechtspraak van de Raad te verwijzen nu de arresten geen precedentswaarde hebben en zeker niet indien zij betrekking hebben op een ander land dan het land waarnaar thans een overdracht wordt beoogd. Zo verwijst de Raad in de aangehaalde citaten naar een hoge instroom van asielzoekers in 2015 in Italië. Er is geen parallel te maken met een eventuele massieve instroom van asielzoekers in 2017 in Frankrijk.

Verder benadrukt verzoeker, wederom met een verwijzing naar een arrest van de Raad, dat lidstaten niet mogen uitgaan van de automatische veronderstelling dat een andere lidstaat de grondrechten eerbiedigt. Er zou verder ook niet blijken of de gemachtigde informatiebronnen geraadpleegd heeft om er achter te komen of onmenselijke behandelingen in Frankrijk ooit werden vastgesteld of aangeklaagd door mensenrechtenorganisaties. Ook de Franse wetgeving zou niet nagekeken zijn.

De Raad herhaalt dat het feit dat verzoeker niet uitdrukkelijk risico's naar voor heeft gebracht de gemachtigde er inderdaad niet van ontslaat om de risico's van een verwijdering te onderzoeken. De gemachtigde is thans echter in geen geval uitgegaan van een blindelings vertrouwen in het feit dat Frankrijk de grondrechten respecteert. Er blijkt wel degelijk dat de gemachtigde een belangrijke informatiebron heeft geraadpleegd, nl. het AIDA-rapport geüpdatet tot december 2016 dat juist wordt uitgegeven door ECRE en stoelt op vaststellingen van Franse NGO's en het kantoor van UNHCR in Parijs. In dit uitgebreid rapport wordt wel degelijk regelmatig verwezen naar de relevante nationale wetgeving.

De Raad neemt niet aan dat omwille van de algemene situatie in Frankrijk voor verzoekers van internationale bescherming een reëel risico is aangetoond op een schending van artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan Frankrijk.

In het Dublin-gehoor werd verzoeker gevraagd of er een specifieke reden is waarom hij precies in België een asielaanvraag wil indienen. Verzoeker heeft daarbij gewezen op de aanwezigheid van zijn schoonzus en haar gezin en op het feit dat zijn echtgenote depressief is en daarom het beter is dat zij bij haar zus kan blijven, die in België woont. Verzoeker voert in het tweede onderdeel van het middel dienaangaande de schending van artikel 8 van het EVRM aan. Hij wijst er enerzijds op dat de gemachtigde zijn familieleven niet in acht heeft genomen. Hij wijst ook op zijn privéleven. De beslissing zou onredelijk en disproportioneel zijn en geen rekening gehouden hebben met alle relevante gegevens waarvan de gemachtigde kennis had.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

'1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.'

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHMR 10 juli 2014, nr; 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en familieleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en familieleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een privé- en familieleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en familieleven door het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven en een familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept.

Wat betreft het familieleven met de schoonfamilie, stelt de Raad vast dat de gemachtigde wel degelijk met dit gegeven rekening heeft gehouden en hieromtrent uitgebreid heeft gemotiveerd. De gemachtigde verwijst naar de echtgenote van verzoeker die een depressie heeft en die hierover ook een medisch attest heeft voorgelegd. De gemachtigde verwijst naar de schoonzus die in België als erkend vluchteling met haar gezin te Eeklo verblijft. Hij stipt aan dat het medisch attest geen melding maakt van het feit dat de depressie noodzaakt dat de vrouw van verzoeker bij haar in België verblijvende zus moet verblijven. De gemachtigde vervolgt dat de zieke echtgenote niet alleen maar in het gezelschap van haar man aan Frankrijk zal worden overgedragen en dat de schoonzus ook niet alleenstaand is maar samen met haar gezin in België verblijft. Tot slot motiveert de gemachtigde dat een overdracht aan Frankrijk niet automatisch impliceert dat de vrouw van verzoeker geen steun meer van haar zus kan ontvangen. Om die redenen aanvaardt de gemachtigde geen daadwerkelijke afhankelijkheidsrelatie die een behandeling van het beschermingsverzoek in België noodzaakt.

Verzoeker brengt tegen deze concrete motivering niets in. Nochtans zijn de overwegingen van de gemachtigde aangaande de afhankelijkheid cruciaal alvorens men een gezinsleven kan aannemen tussen meerderjarige gezins- of familieleden.

Waar het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen veronderstelt, ligt dat immers anders in de relatie tussen andere gezins- of familierelaties. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (EHRM 15 juli 2003, nr. 52206/99) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden (In dezelfde zin EHRM 17 februari 2009, Onur v. VK ; EHRM 23 juni 2008, Maslov v. Austria; EHRM 23 september 2010 Boussara v. Frankrijk; EHRM 20 september 2011, AA v. UK).

In casu heeft verzoeker geen element aangehaald om het motief van de gemachtigde over gebrek aan een echt afhankelijke relatie te betwisten. Het is bijgevolg onbetwist dat de vrouw van verzoeker kan terugvallen op de steun van haar echtgenoot en een overdracht naar Frankrijk impliceert inderdaad dat nog contact mogelijk is met haar zus teneinde morele steun te verkrijgen. Het is onbetwist dat de vrouw van verzoeker niet verblijft bij de schoonzus omwille van de depressie (*a contrario* EHRM 30 juni 2015, AS v. Zwitserland).

Een beschermingswaardig gezinsleven tussen verzoekers vrouw en zijn schoonzus blijkt bijgevolg niet in die zin dat de toepassing van de Dublin III-verordening moet wijken voor de hogere rechtsnorm vervat in artikel 8 van het EVRM. De raad acht de motieven van de gemachtigde redelijk en proportioneel.

Het EHRM benadrukt dat artikel 8 eveneens het privéleven beschermt, zijnde het recht om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, Pretty t. Verenigd Koninkrijk, nr. 2346/02, § 61, 2002-III) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (EHRM 7 februari 2002, Mikulic t. Kroatië, nr. 53176/99, § 53, 2002-I). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip "privéleven" in de zin van artikel 8. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat in het kader van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (eigen vertaling EHRM 18 oktober 2006, Uner t. Nederland, nr. 46410/99, § 59).

Thans kan echter bezwaarlijk gesproken worden van een beschermingswaardig privéleven in België. Verzoeker en zijn vrouw dienden pas in juni 2017 voor het eerst een beschermingsverzoek in België. De bestreden beslissing volgde reeds op 4 oktober 2017. In die korte tijdspanne blijkt niet dat banden zijn ontstaan met België die resulteren in het feit dat de toepassing van de Dublin III-verordening moet wijken voor het beschermde privéleven door artikel 8 van het EVRM. Hoe dan ook werkt verzoeker de aangevoerde schending van het privéleven op geen enkele manier uit.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

Op grond van de aangevoerde elementen kan niet aangenomen worden dat de gemachtigde kennelijk ten onrechte van oordeel is dat er geen grond is om toepassing te maken van artikel 17 van de Dublin III-verordening.

Waar verzoeker tot slot nog de schending aanvoert van artikel 9 van de Dublin III-verordening blijkt dat deze bepaling van toepassing is op gezinsleden van een persoon die internationale bescherming geniet. Ook al geniet de schoonzus van verzoeker inderdaad internationale bescherming in België, toch blijkt dat een meerderjarige zus of schoonzus niet valt onder de definitie van gezinslid zoals neergelegd in artikel 2, g van de Dublin III-verordening.

De Raad acht de motivering van de bestreden beslissing adequaat, stelt vast dat de gemachtigde zich heeft gesteund op alle dienstige stukken, er bestaat geen kennelijke wanverhouding tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Eveneens blijkt dat de gemachtigde bij zijn beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, dat hij die correct heeft beoordeeld en dat hij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot zijn besluit is gekomen.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiengint januari tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES